

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:13 | 4:27 | 4:19 | 4:34

מוצאי שבת 5:28 | 5:30 | 5:27 | 5:31

רבינו תם 6:06 | 6:07 | 6:05 | 6:09

שבת מברכין, ראש חודש ביום שני
המולד ביום ראשון בשעה 11:13 ו-14 חלקים

הילולא דצדיקא

כח - רבי חננאל ניפי
מח"ס 'לוי'ת חן'

כט - רבי יצחק כדורי

א - רבי משה שיק
מהר"ם שיק

ב - רבי משולם זושא
מנאפולי

ג - רבי יוסף מאמשינוב

ד - רבי משה לייב מסאסוב

ה - רבי חיים ישעיה הכהן
מח"ס 'מסגרת השלחן'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

האדם נברא לקדש את שם ה' בעולם

במעשינו, הרי שבכך גם אחרים יחפצו ללכת בעקבותינו וילמדו ממעשינו בבחינת (דברים כח, י) "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך".

עוד אפשר להוסיף וללמוד מבעלי החיים, עד כמה עלינו להיזהר ולקיים את רצון ה' במלואו ולמלא עוד את השליחות והמטרה שלשמה נשלחנו לעולם הזה. כשם שבעלי החיים מקיימים את רצון ה' ומבצעים את השליחות שלשמה נשלחו. וכמו שמספרת הגמרא (נדרים מא, א) שמואל ראה לאותו עקרב אשר הלך בשליחותו של מקום להכיש איזה אדם הנמצא מעבר לנהר, והיות והעקרב אינו יכול לעבור את הנהר, זימן לו את הקב"ה צפרדע. עלה העקרב על גבו של הצפרדע, ועבר את הנהר ועשה את שליחותו. קרי עליה "למשפטך עמדו היום כי הכל עבדיך", עד כאן.

כולם הם עבדיו של הקב"ה לקיים מאמרו ולעשות שליחותו. ואם כך הוא בבעלי חיים אשר לא ניחנו בתבונה ובדעת - אנו שיש בנו שכל להבין ולהשכיל, על אחת כמה וכמה שמחובתנו לעשות את רצון ה' ולבצע את השליחות שלשמה נשלחנו על הצד הטוב ביותר.

וזה היה המסר החשוב אשר ביקש הקב"ה להעביר לעם ישראל בשעה שראו את מכות מצרים. כשם שראיתם כיצד כל הבריאה כולה עשתה רצוני וקיימה דברי ושליחותי, כך אתם מחובתכם לקיים רצוני. אומנם עכשיו שרויים אתם במ"ט שערי טומאה, אך עוד רגע קט ואתם בני חורין ותקבלו עליכם עול תורה, ודעו לכם כי מטלה כבירה מונחת על כתפכם - לקדש את שמי בעולם, וכשם שראיתם את הצפרדעים כיצד עשו רצוני ואף מסרו נפשם בזה שנכנסו אל התנורים הבורעים, כך אתם תלמדו מהם לעשות רצוני בשלמות וברצון.

וזהו כל תכלית הניסים שהיו בתוככי מצרים בכדי ללמד את עם ישראל דרך בעבודת ה' ברוך הוא, כי אין יציאת עם ישראל ממצרים סתם לשחרור בעלמא מעול השעבוד ותו לא. אלא, הקב"ה מוציא אותם לאחר בניית תוכנית מפורטת, כביכול, כדי שיקבלו עליהם עול תורה ומצוות ויעסקו בה ויקדשו את שמו בעולם. לכן הראה להם הקב"ה כיצד בעלי החיים מקיימים רצוני במסירות נפש וכך גם עם ישראל ילמדו מהם.

ולעולם לא יגיע האדם לדרגה גבוהה זו של קידוש ה' בעולם אם הוא עצמו לא יהיה קדוש וטהור. ולעולם קודם כל יקיים בנפשו (ויקרא יט, ב) "קדושים תהיו" - פרושים תהיו. וכפי שפירש הרמב"ן ז"ל "פרושים תהיו" לא רק מן הדברים האסורים שעל כך לא דיבר הכתוב, אלא אף מן הדברים המותרים ידע האדם להתרחק מהם ולמעט בהם ולא להיסחף אחריהם ולא יהיה בגדר של נבל ברשות התורה, אלא "קדש עצמך במותר לך" כי רק על ידי שסופג לתוכו קדושה ונזהר בקדושת העיניים ובטהרת המחשבה ונשמר ונזהר בדיבורו - ממילא נעשה גופו קדוש וקדושה זו נותנת בו כוח ורצון לקדש את שמו של הקב"ה בעולם.

הגמרא (פסחים נג, ב) אומרת - עוד זו דרש תודוס איש רומי מה ראו חנניה מישראל ועזריה שמסרו עצמן על קדושת ה' לכבשן האש, נשאו קל וחומר בעצמן מצפרדעים. ומה צפרדעים שאין מצווין על קדושת ה' כתיב בהו "ובאו ועלו בביתך וכו' ובתנורו ובמשארותיו" אימתי משארות מצויות אצל תנור הווי אומר בשעה שהתנור חם, אנו שמצווין על קדושת ה' על אחת כמה וכמה, עד כאן.

נמצא שאחת המטרות בבריאית בעלי החיים, היא כדי שנלמד מהם מוסר השכל לדעת כיצד לנהוג בדרכי ה'. וכמו שאומרת הגמרא (עירובין ק, ב) אמר ר' יוחנן אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מהנמלה ועריות מן היונה ודרך ארץ מהתרנגול. וכן אמרו חז"ל (אבות ה, כא) "היהוד בן תימא אומר הווי עז כנמר קל כנשר רץ כצבי וגיבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים". הרי שמן החיות והבהמות אנו למדים כיצד לעבוד את הקב"ה, וכן עשו חנניה מישראל ועזריה ולמדו מן הצפרדעים למסור נפשם ולקדש את שמו יתברך בעולם.

ואל נחשוב כי עיקר מצוות קידוש ה' הוא במיתת האדם - בזה שמוכן למות למען מצוות ה'. אדרבא, יכול אדם בחיים חיותו לקדש את שמו יתברך בעולם במעשיו ובהתנהגותו, כשהתנהגותו אומרת כבוד. כאשר מוכתר הוא במידות תרומיות והליכותיו בדרך ארץ ועדינות ויראת שמים נסוכות על פניו - הרי בזה מראה הוא לכולם עד כמה גדולה היא מעלת התורה וכיצד בכוחה להאציל מידות טובות וישרות לעושי דבריה ולהולכים בנתיבותיה, וכי "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום" והמתהלך בדרך זו זוכה למצוות קידוש ה' ומרבה כבוד שמים בעולם.

וכמו שאומרת הגמרא (יומא פו, א) תניא "ואהבת את ה' אלוקיך" שיהא שם שמים מתאהב על ידיך. שיהא קורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים ויהא משאו ומתנו באמונה ודיבורו בנחת עם הבריות. מה הבריות אומרות עליו אשרי אביו שלמדו תורה ואשרי רבו שלמדו תורה ... אוי להם לבריות שלא למדו תורה. פלוני שלמד תורה ראו כמה נאים דרכיו, כמה מתוקנים מעשיו עליו הכתוב אומר (ישעיה מט, ג) "ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר". אבל מי שקורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים ואין משאו ומתנו באמונה ואין דיבורו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו אוי לו לפלוני שלמד תורה, ראו כמה מקולקלים מעשיו וכמה מכוערים דרכיו ועליו הכתוב אומר (יחזקאל לו, כ) "באמרו להם עם ה' אלה ומארכו יצאו" עד כאן.

לכן נדע כי אנו בני התורה המחזיקים בדגל התורה ויושבים ועוסקים בה, אומנם זכות גדולה נפלה בחלקינו ואשרינו שזכינו לכך. אולם מאידך, אחריות כבדה רובצת על כתפנו וזהירות מרובה נדרשת מאיתנו. כולם מתבוננים בנו ולמדים ממעשינו וצריך לדעת ולהיזהר מכל תקרית קטנה חלילה או מריבה כלשהי בין שכנים וכדו', הגוררת חילול ה' נורא ואיום. ואם מן הצפרדעים למדנו שצריך למסור נפש ולקדש שם ה' בעולם - על אחת כמה וכמה שצריך להימנע ממריבות ומדון ולהתרחק מן המידות המגונות הרחק מטשווי קשת. ואם זכינו לקדש שם ה'

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

בשביל מה נסע המשגיח 9 שעות ברכבת?

בשלשת המכות הראשונות שבהם הוכו המצרים, מצאנו שאהרן הוא זה שהיכה את המים והעפר, ועל כך מציין רש"י "לפי שהגין היאור על משה כשהושלך לתוכו, לפיכך לא לקה על ידו לא בדם ולא בצפרדעים ולקה על ידי אהרן", וכך גם לגבי העפר ש"לא היה העפר כדאי ללקות על ידי משה לפי שהגין עליו כשהרג את המצרי ויטמנהו בחול ולקה על ידי אהרן".

הרגשה דקה זו אומרת דרשני; מה שייך כאן הכרת הטוב? הרי המים והעפר הינם מכח הדומם שאינו מרגיש מאומה, מה גם שבין כך ובין כך ילקו המים והעפר. אם כן מה זה משנה אם ילקו על ידי משה או ע"י אהרן?"

רבי אליהו אליעזר דסלר זצ"ל טבע יסוד מוצק בענייני המידות, וענינה שמטרת הכרת הטוב אינה רק כדי שהמנהג ייחנה מכך שמיטיבים איתו, אלא עיקרה של עבודה זו, שהאדם יפתח בעצמו הכרה שאם קיבל טובה יכיר וירגיש שאינו יכול להרע עם מי שהיטיב לו, ואם פועל נגדו, גם אם אותו אחד לא ידע ולא ירגיש, סוף סוף יש כאן איזה פגם ברגש הכרת הטוב שצריך לפעום אצל מקבל הטובה, לכן ציוה הקב"ה שיאמר לאהרן שהוא יכס ולא על ידו כדי להשריש בו ויבנה בעצמו כח זה, שאינו מסוגל לכפור בטובה או לא להכיר בה.

עד כמה היה רבי אליהו אליעזר דסלר זצ"ל דבוק במידת יסודית זו של הכרת הטוב, סיפר רבי מאיר מונק שליט"א שבזמן המלחמה סייע הג"ר אליעזר סילבר זצ"ל גאב"ד סינסנטי לבנו של המשגיח להגיע לאמריקה. כשהיה המשגיח באמריקה, החליט המשגיח לנסוע להודות לו, משך הנסיעה היה תשע שעות ברכבת והוא התאמץ ונסע.

והנה בדיוק כשהגיע, יצא הרב סילבר להתפלל והוא המתין לו עד אחר התפילה. כשסיים הרב סילבר את תפילתו, פנה אל המשגיח ושאל מה בקשתו, וענה, שבא להודות על עזרתו הרבה שהגיש לבנו. והביע את רגשי תודתו וגודל הכרת הטוב שהוא חש כלפיו.

שאל אותו הרב סילבר, אכן, אבל מה רצונכם ממני עכשיו, מה אפשר לעזור לכם, כי היה בטוח שבא

לבקש משהו נוסף, אולם הרב דסלר השיב לו במילים קצרות: "רק באתי לומר תודה..."

על ניסוך שבכל יום

בשנות ילדותי המוקדמות הייתי נוהג פעמים רבות לבקר בנמל במרוקו, שם הייתי מתבונן בסקרנות ילדותית באוניות שעגנו בנמל, ברבי החובלים, במלחים ובשאר ביורדי הים אשר עסקו לפרנסתם במסחר חוץ, בדייג ובשאר עיסוקים הקשורים לים הגדול.

לכל אוניה היה פָּכָשׁ, מעין גשר המקשר בין האוניה לבין היבשה, ומכיון שמי הים היו מרטיבים אותו באופן קבוע - הכבש היה נעשה רטוב ומחליק, כמובן שהרטיבות על הכבש היוותה סכנה לפוסעים עליו. לכן, בזמן שהיו רוצים לעבור עליו היה צריך לשים לב ולצעוד לאט ובזהירות.

באחת הפעמים בהן ביקרתי בנמל, כשהייתי כבן עשר, בשובבותי הרבה צעדתי על גבי הכבש הרטוב מבלי להתייחס לסכנה הטמונה בו, וכך ברגע אחד של חוסר שימת לב החלקתי ונפלתי לתוך המים!

בניסי ניסים בחסדי השי"ת הצלחתי להינצל מהטביעה בים, וזאת למרות שבאותה עת לא ידעתי לשחות כלל! באותה העת הייתי מבולבל ומפוחד ולא הערכתי מספיק את הנס הגדול שהקב"ה עשה עימי, וכך לאחר שנרגעתי מהתקרית הלא נעימה המשכתי בשגרה הרגילה. אולם היום, לאחר שחלפו שנים רבות מאז המעשה, במהלכן גדלתי ונעשיתי לאדם מבוגר העומד על דעתו - הרי אני מודה לקב"ה בכל רגע ורגע על נס זה שעשה עימי בעבר, ועל כך שניצלתי מטביעה במים רבים. פעמים רבות קורה שאדם אינו מודע לניסים הסובבים אותו בכל עת ובכל שעה, וזאת מפני שהוא רגיל בהם או מפני שהוא קטן מהם ואינו מבין את גודלם, אך כשיגדל ברוחו ויכיר בטוב שסובב אותו, אז יהלל וישבח לבורא העולם שדואג לו בכל עת ובכל שעה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "כה אמר ה'" (יחזקאל כ"ח)

הקשר לפרשה: בהפטרה יש נבואות על מפלתה של ארץ מצרים, והוא מענין הפרשה שבה מסופר על הפורענות שבאה על מצרים בעשר המכות שקיבלו מיד ה'.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אפילו מאשתו

יש לזיהר מאד, שלא לקבל רכילות משום אדם, ואפילו מאשתו. כאשר נתבונן היטב, נמצא שבמה שהוא מקבל רכילות מאשתו, במה שספרה לו שפלוני דיבר עליו כך וכך - הרי שמלבד העון של קבלת רכילות, הוא מביא לעצמו על ידי זה צרות רבות, כי בראותה שבעלה מקבל דבריה בסבר פנים יפות, תספר לו תמיד מעניינים כאלו, ומביאתו על ידי זה לידי כעס ומצה ומריבה ודאבון נפש.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מה נשתנה מכת ערוב משאר המכות?

הנה במכת ערוב כותבת התורה בלשון שלא השתמשה בה במכות הקודמות - "והפליתי ביום ההוא". הכוונה היא - והפרשתי והבדלתי את ארץ מצרים מארץ גושן ששם לא יהיה ערוב.

לכאורה הדבר צריך ביאור. מדוע התורה מדגישה דווקא במכת ערוב שמכה זו באה רק על ארץ מצרים ולא על ארץ גושן אשר שם בני ישראל, הרי כך היה גם במכות הקודמות לערוב כי גם במכת דם לגמו היהודי והגוי מאותה הכוס. היהודי ששה מים לרווייה בו בזמן שהגוי ששה דם, וכן במכת הצפרדעים והכינים - אלפי רבבות כינים ענקיות רוחשות בגופם של המצרים, ואילו בבתי ישראל שררו באותה העת נחת רוגע ושלווה. אם כן מדוע מדגישה התורה נקודה זו דווקא במכת ערוב?

והנראה לי ליישב בזה, שכידוע הקב"ה הטביע בבריאה חוק וטבע שהאדם ישלוט על כל הבהמות והחיות ואף המסוכנות והאכזריות ביותר, ובכוחו להפיל חיתתו ופחדו עליהם, והטעם הוא, מפני שהאדם נברא בצלם אלוקים ודבר זה ניכר גם על פניו, והבהמה אשר עומדת למול האדם ורואה את הצלם אלוקים על פניו, מיד מפחדת ממנו ובורחת. כך הטביע בה הקב"ה שתפחד ותזהר מצלם אלוקים שבו.

אולם זה מותנה בזהירותו מן החטא ובאם נשמר הוא מכל דבר רע, אולם כשאדם נטמא חלילה בחטאים ובעוונות - הרי חטאים אלו פוגמים בנשמתו ומסירים ממנו את צלם האלוקים שבו, וכשאין צלם אלוקים עליו - הרי הבהמות כבר אינן חוששות מפניו כי נמשל ונדמה הוא להם כבהמה, ואז בכוחן של החיות הטורפות לשלוט עליו ולהזיק לו. וכך הגמרא אומרת (שבת קנא, ב); אמר רמי בר חמא אין חיה שולטת באדם עד שנדמה לו כבהמה שנאמר "אדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו".

והנה בני ישראל בהיותם בארץ מצרים פגמו פגם עמוק בצלם אלוקים שבהם, הם ירדו ירידה רוחנית קשה עד שהגיעו למ"ט שערי טומאה על ידי החטאים והעוונות. ובמכת ערוב כשם שהבהמות טרפו ואכלו מבשר המצרים - כך ממש היו אמורות הן לשלוט בעם ישראל ולטרוף מהם, מפני שעם ישראל באותה שעה נדמו כבהמות מחמת הירידה הרוחנית שהייתה בהם.

ופרעה הרשע שידע את מהות עניין זה, שמח בליבו כאשר שמע מפי משה רבינו ע"ה על מכה זו שבוא תבוא, ואמר בליבו - מכה זו תפגע גם בארץ גושן מקום מושבם של עם ישראל כי הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה וסר צלם אלוקים מהם, וחיה רעה שולטת על אדם שנדמה לה כבהמה. לכן בא הקב"ה לבשר לפרעה ולומר לו שידע שיעשה הוא נס למעלה מגדר הטבע, ויבדיל את ארץ מצרים מארץ גושן. ולמרות שעתה נדמים הם כבהמות ומן היושר וההיגיון שזיקו החיות גם לעם ישראל, אך יעשה הבורא נס ופלא ויבדיל את ארץ מצרים מארץ גושן לבלתי היות שם ערוב כמו שנאמר (שם ט, יד) "למען תדע כי אין כמני בכל הארץ" לכן דווקא במכה זו מדגישה התורה את ההבדל.

פניני הפרשה

לחרוט את נפלאות הבורא

"רק ביאור תשארה" (שמות ת, ה)

מדוע לא עשה הקב"ה נס יותר גדול, והוציא את הצפרדעים גם מן היאור? משל לאב המכה את בנו, ולאחר ההכאה תולה את המקל על הכותל כדי להפחיד את הבן, שלא יחטא שוב, ובכך להצילו מעונש נוסף.

אומר ה'ליקוטי אנשי שם' שכך עשה גם השי"ת, בהשאירו את הצפרדעים ביאור, כדי לגרום בכך תזכורת למצרים. וזוהי אפוא העצה להינצל מצרות; לעשות זכר מהמכות, ולרושםם לא רק על לוח לבנו, אלא על הקיר ממש... לא צריך לנסוע למצרים על מנת לראות את הצפרדעים הגדולות שנסארו שם, שבכוחן לבלוע מרכבה שלימה, כפי שמביאים חז"ל. כל אחד יכול לעשות זכר לעצמו מהאירועים שעשה הקב"ה עימו, כמו שדוד המלך עשה זכר לנפלאות השי"ת, בהשאירו פרווה מהשה שטרפו האריה.

מוסיף חטא על פשע

"ויאמר אליהם חטאתי הפעם ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים" (שמות טו, יב)

מדוע דוקא במכה זו חרג פרעה ממנהגו ואמר "ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים"?

בספר 'לתתן עליון' מבאר שפרעה הודה והתוודה כאן, שהלא במכת ברד הקב"ה הזהיר אותנו להכניס לבית את המקנה, ואילו אני הרשעתי ולא הסתפקתי בכך שלא שמעתי בקולו, אלא הזהרתי וגזרתי להעניש מי שיכניס (כמבואר במשך חכמה).

וכאן ראה אף פרעה הרשע כמה הקב"ה מרחם על החוטאים וחס עליהם, ועד כמה הוא הרשיע שלא רק שלא נענה לבקשת הקב"ה לשלוח את ישראל אלא שגם לאזהרת העונש לא שעה.

והרי התחזית

"ובני יצהר קרח ונפג וזכרי" (שמות ו, כא)

בספר 'חמדה גנוזה' מסופר, שפעם אחת באו סוחרים לחוזה מלובלין זיע"א, וסיפרו לו שמחמת הקור הנורא ששורר, אינם יכולים לסחור ולהשתכר להביא לחם לביתם.

היה זה בערב שבת פרשת וארא, אמר להם הרבי: הרי מן התורה שבפרשת השבוע יש לי ישועה עבורכם!

בפרשתנו כתוב: "ובני יצהר קרח ונפג וזכרי", ויש בזה רמז נפלא;

"ובני יצהר" - הם ישראל שמאירים ומצהירים ככוכבים בעולם, "קרח" - בעת שהוא קרח שלג וכפור על פני הארץ, "ונפג" - ונמס הרי זה יתפוגג מיד ויהיה נמס, "וזכרי" - ויהיה זה לזכר לדורי דורות שבשבוע ההוא לעולם יהיה גשם ושלג וכפור על פני הארץ, אך מיד לאחר מכן באותו שבוע הוא ימס ויתפוגג...

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

בגבורתו, מה שאין כן במלאכי השרת. מה יפה כוחו של בעל הבית שהוא מייפה כתר עבדיו כמו כתר.

ואם תאמר מי שקרא הרבה ושנה הרבה ומי שקרא ושנה קמעא יהיה מאור פניהם שווין כאחד במאור פנים לעוה"ב, אינו כן. ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים. ומנין לך תדע לך שכן הוא צא ולמד ממשה ואהרן נדב ואביהוא וע' מזקני ישראל שהיו כולם בפרק אחד ומאור פניהם שווין כאחד, וכיון שעלה משה למרום וקרא ושנה הרבה ד"ת יותר מכולם זכה שהיה מאור פניו גדול כל כך עד שלא היו בני אדם יכולין להסתכל בו, שכן נאמר במקום אחר "יתר מרעהו צדיק" (משלי י"ב).

וזאת היא השאלה ששאל בו חבקוק הנביא לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו, רבנו של עולם מי שקרא ושנה הרבה ומי שקרא ושנה קמעא יהיה מאור פניהם שווין כאחד במאור פנים לעולם הבא? ואמר לו הקדוש ברוך הוא לא, אלא כל אחד ואחד לפי דרכו.

ועל שעמד חבקוק ודבר דברים יתרים, הראה לו הקדוש ברוך הוא כל המידות שנאמרו לו למשה אבי החכמה ואבי הנביאים, והראה לו מאזני צדק ואבני צדק ואיפת צדק והין צדק, שנאמר (חבקוק ג) "ברוגז רחם תזכור" - אף ברוגז שיש לו להקב"ה, רחמים יזכור.

ותשעה אלפים רבבות של מלאכי השרת שהן מקדשין לשמו הגדול, בכל יום מייצאת החמה עד שקיעת החמה הן אומרים קדוש קדוש קדוש ה' צבאות מלא כל הארץ כבודו, ומשקיעת החמה ועד יציאת החמה הן אומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. וכשנגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני ליתן את התורה לעמו ישראל, לא נגלה אלא במאתים וארבעים ושמונה אלפים מלאכים שהן משרתים תמיד לפני הקב"ה, שנאמר (תהלים ס"ח) "רכב א-להים רבותים אלפי שנאן ה' בם סיני בקדש", אלא לא ברא הקב"ה את היצה"ר אלא רק בשביל בשר ודם שהוא אוכל ושותה כבהמה והוא מוציא רעי כבהמה ובא לעבוד להקדוש ברוך הוא.

משלו משל למה הדבר דומה?

למלך שהיו לו עבדים והיו יושבין מעבר לחומה של ברזל, והיה המלך מכריז עליהם ואומר כל מי שירא אותי והוא אוהב אותי יעלה על החומה של ברזל ויבא אצלי, וכל מי שהוא עולה על החומה של ברזל בודאי הוא ירא את המלך והוא אוהב את המלך וכל מי שאינו עולה בודאי הוא אינו ירא את המלך והוא אינו אוהב את המלך.

מאותן שעלו על החומה לאותן שלא עלו איזה מהן חביב, הוי אומר אותן שעלו על החומה. ומה שכון של העולין על החומה, ראה מה נאמר בהן (שמות כ"ד) "ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר לעיני בני ישראל", אבל אצל הצדיקים מה נאמר בהם (שופטים ה) "ואוהביו כצאת השמש

ומנין שהצדיקים תחילתן מריבה ובסופן שמחה, אברהם היתה לו מריבה בילדותו ובסופו שמחה, בילדותו מהו אומר (בראשית י"ג) "ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט", ובסופו מהו אומר (שם כ"ד) "ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל".

וכן יצחק היתה לו מריבה בילדותו ובסופו שמחה, בילדותו מהו אומר (שם כ"ו) "ויירבו רועי גר עם רועי יצחק", ובסופו מהו אומר (שם) "ויעש להם משתה".

וכן יעקב היה לו מריבה בילדותו ובסופו שמחה, בילדותו מהו אומר (מ"כ ז) "זעף ה' אשא כי חטאתי לו עד אשר יריב יריבי ועשה משפטי יוציאני לאור אראה בצדקתו", ואומר (ישעיה י"ב) "אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני", ובסופו מהו אומר (שם) "הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה ה' ויהי לי לישועה".

אם תאמר מפני מה ברא הקדוש ב"ה את היצר הרע, והלא כבר יש לו תשע מאות ותשעים

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כידוע, הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א התגורר בקזבלנקה רק בשלוש שנותיו האחרונות. היו אלה שלש שנים פוריות מאוד מבחינה רוחנית כאשר במהלכם הוא פעל בקזבלנקה אצל מאות אלפי יהודים יותר מכל הצדיקים שהיו שם לפניו.

בזכות הצדיק המפורסם הזה התפרסמו אז עוד הרבה צדיקים בקזבלנקה, וזאת מחמת העובדה שהיהודים היו גרים בעיר הגדולה והם היו מנותקים למעשה מהכפרים והעיירות הקטנות שמסביב. אך כשראו היהודים את גדולתו וקדושתו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, אזי הם התחילו להאמין גם בגדולת וקדושת כל הצדיקים האחרים שהיו גרים שם, כי ראו שהם עבדי השי"ת.

משום כן היו באים מאות ואלפי יהודים, אנשים נשים וטף, כדי לקבל את ברכתו של כ"ק רבי חיים זיע"א. ועל כך סיפר ר' פנחס עמוס גיסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א:

היתה זו הפעם הראשונה בה הלכה סבתו בקזבלנקה לבקש את ברכתו של כ"ק רבי חיים. היא הגיעה אליו ובקשה ממנו ברכה, ואף הגישה לו סכום כסף לפדיון נפש.

אך לאזכרתה רבי חיים סירב לקחת ממנה את כסף הפדיון: "ממך אני לא אקבל כסף", אמר לה.

- "על מה ולמה?"

- "מכיוון שאת צמה ממוצאי שבת ועד ערב שבת, ואת חשובה מאד בשמים, לכן אינני רוצה לקבל ממך כסף. להיפך, אני רוצה שאת תברכי אותי".

דברי הצדיק הפעימו והפליאו מאוד את הסבתא. היא הרהיבה עוז בנפשה כדי לשאול את הצדיק "מנין כבוד הרב יודע שאני צמה כל השבוע?"

- "מן השמים גילו לי זאת, השיב לה כ"ק רבי חיים זיע"א - ולכן אני אברך אותך, אבל אני מבקש שגם את תברכי אותי".